

ALBERT BERTRAN

►► D'esquerra a dreta, J, Florent Muñoz, Eric Jiménez, Soleá Morente i Antonio Arias, fotografiats aquest mes als afores de Granada.

CONTEMPORÀNIA

Les figures de Danza de Cuba omplen de sabor el Mercat

|| MARTA CERVERA
BARCELONA

La potent companyia Danza Contemporánea de Cuba, famosa per la qualitat dels seus ballarins, torna a Barcelona. Avui i demà estrenen la seva última obra, *Casi*, una coproducció del Mercat de les Flors i Sasha Waltz ideada pel basc Juan Kruz, ex-DV8.

Animats pel coreògraf i músic, els 21 intèrprets, a més de ballar, toquen diversos instruments. «Molts ballarins ni saben que podien cantar abans de fer-la», revela Miguel Iglesias, director de la companyia. «És una obra conceptual, molt diferent de l'altre programa», destaca. «Tracta de la impossibilitat

de realitzar allò que vols perquè a la vida, com en l'art, les coses són gairebé com un vol. És a dir, sempre queden inconcluses, són una aproximació al que es perseguix».

HOMENATGE AL MAMBO // Dissabte i diumenge la companyia presentarà un programa variat, amb tres peces molt diferents: *Folía*, un aclamat cant a la vida de l'hollandès Jan Linkins, *Demo-n/Crazy*, concebut com una espècie d'exorcisme pel català Rafael Bonachela –«és l'única obra que repetim», assenyala Iglesias– i *Mambo 3XXI*, de George Céspedes (a la foto).

Aquesta última peça, nominada als premis Oliver del 2010, va ser creada pel primer ballarí i coreògraf de la companyia. En aquesta peça la pulsio de la Cuba actual contrasta amb el paisatge que va inspirar els mambos de Damián Pérez Prado els anys 50. Aquest programa reflecteix l'esperit de la companyia, «que ha fet de la diversitat i contaminació de llenguatges un valor», va indicar Iglesias. «No tenim diners, som rics en idees». ≡

«¿Quant val el temps passat amb Morente?»

ENTREVISTA LOS EVANGELISTAS ► Avui presenten al Palau el seu homenatge a Enrique Morente

|| NANDO CRUZ
BARCELONA

El grup format per components de Los Planetas i Lagartija Nick, rockers devots del difunt *cantaor*, estrena *Homenaje a Enrique Morente* al Palau de la Música (21.00 hores) dins del festival De Cajón i amb Carmen Linares i Soleá Morente. Antonio Arias, de Lagartija Nick, exerceix de portaveu.

–Sis mesos després de la mort d'Enrique Morente, ja havien format aquest projecte d'homenatge.

–Aquesta immediatesa s'ha donat perquè hi havia un desig previ. Quan ens van proposar preparar un concert d'homenatge a Còrdova [juny del 2011] es van ajuntar el desig, l'absència i l'oportunitat. Era materialitzar una cosa que ja existia i que sempre esperàvem haver fet amb Enrique.

–Parli'm d'aquell grup de rock que volien muntar amb ell al capdavant.

–Érem Enrique Morente i els de La Chana. Però es va quedar que es parlaria i res més. Qualsevol artista que va treballar amb ell tenia un altre projecte pendent amb ell, però ja estava produint Estrella, començava amb Soleá i no tenia temps. Això fa més valuos el temps que vam passar amb ell. ¿Quant valen avui aquelles hores?

–¿Què és La Chana?

–Un barri de vivendes de protecció oficial de Granada que es va crear després de les inundacions del Sacromonte del 63. Sempre que ens ajuntem Los Planetas i Lagartija Nick reivindicuem aquell *so chana*: psicodèlia de cases de protecció oficial.

–¿Gravar un disc amb repertori de Morente no és la típica idea en què el cor diu «s'ha de fer» i el cervell diu «no t'hi fiquis»?

–Enlloc com a Andalusia s'ha venerat tant un estil fins a fer-lo intocable durant un segle. Volem seguir amb la democratització del flamenc que es va iniciar amb *Omega*. No atrevir-s'hi seria contrari a les experiències viscudes amb Enrique. Ell veia necessari aquest atreviment.

–El concepte de pèrdua plana sobre el disc. No sé si s'ha trobat abans en la tessitura de crear música al voltant d'una absència.

–El que més s'hi assembla va ser quan va morir la mare d'Enrique en les sessions d'*Omega* i va haver de gravar les veus de la cançó *Omega*. Va ser la primera vegada que ens vam acostar a un rèquiem. Aquest disc no és un rèquiem, però té un sentiment semblant.

–¿Algun disc els va servir de guia?

–La influència més gran, ja a l'estructurar el primer concert, eren les misses de Guillaume de Machaut i de Mozart. Però aviat vam veure que delimitar la personalitat d'Enrique era complicat. La gravetat i l'absència hi són molt presents, però el que més transcendeix és el que té d'inabastable la seva obra. J també va comprar

«El que transcendeix més en el disc no és la seva absència, sinó el que té d'inabastable l'obra d'Enrique»

alguna missa flamenca i va veure que cadascú l'ordena com vol. Així que aquesta és la nostra missa sònica.

–¿Missa sònica?

–És un títol que vam pensar per al disc. Hi havia una picada d'ull al seu ateisme. Però Enrique coneixia la música sacra. La seva manera d'allargar les vocals és pròpia del cant gregorià.

–¿Qui ho havia de dir que els membres de Los Planetas i Lagartija Nick acabarien estudiant misses?

–I tant. I al final de *Gloria*, ¡j i jo vam cantar gregorià! Ara llegeixo els versos de Fray Luis de León i sant Joan de la Creu i penso: «¡Que fort és per al nostre públic!». Però, ¿què hi ha més sinistre que sant Joan de la Creu? ¡Ell va ser el primer after-punk!

–El pòsit after-punk és un element clau en un repertori tan flamenc.

–Les maquetes ja tenien un rotlló Syd Barrett, The Chameleons... Però Youth [el mesclador] ho veia molt fosc. Ell hi va veure més enllà de l'obstinació d'after-punk i psicodèlia. Les seves mescles van donar més llum al disc. Ha convertit la nostra ermita romànica en una catedral. Ell és un altre evangelista.

–Durant mesos, el disc va córrer perill de no publicar-se mai. ¿No és una ironia que al final l'editi la multinacional que va rebutjar Omega?

–A les companyies, unes persones l'encerten i altres no. No tinc cap rancor. És una altra petita medalla que podem penjar-nos: el segell que l'edita és el que va rebutjar *Omega*. I volem que el disc tingui la màxima repercussió. Si estem evangelitzant... ≡